

Ἡτε καὶ ἀπ' ἀλαμνόν περ ὁμῶς εἰς ἔργον ἐγείρει.

Profunt laudationes, profunt & ad grandiores & ad honestatem tendentes conatus hortamenta; nec emolumentum quandoque parum afferunt modestæ ac paternæ objurgationes ac vituperationes. Laus certe stimulat juvenes veluti poppysma caballum. Quemadmodum enim metalla mutuo attritu exsplendescunt neglecta vero & abjecta rubigine consumuntur: ita quoque animus humanus, dum in publica hominum societate ac celebritate versatur expolitur & subinde magis enitescit sequæ exserit; solitarius æruginem quasi contrahit, & torpescere tandem incipit. At quæ iis ingeniis, domi quæ delitescunt & in umbra educantur, quæ inquam, iis ad virtutem, ad studium & industriam ὁρμητικὰ & ζωπύρια; Ut autem, quos æmulentur, non habent privati, illi laris ac contubernii discipuli; ita porro cum aliis adhuc iisque non minoribus luctantur damnis, ex quibus non postrema videntur esse, quod dum domestica semper subsellia premunt, dum semper unius adhærent lateri, non possunt ad languorem non dari, quod inani plerumque αὐταδία & futili persuasione doctrinæ tumescunt, sese cum nemine comparant, solos se sapere, alios tanquam umbras volitare arbitrantur, unde simultatum occasio animorumque distractio; quod ea saltem domi discunt, quæ ipsis præcipiuntur, non quæ aliis etiam, siue mores siue doctrinam species; quod vana quandoque discunt, ut Aristomachus ille Solensis, qui in muscarum natura indaganda pulicumque saltibus metiendis sexaginta annos consumsisse fertur; quod (si Heroum tamen filios, qui in luce quotidie versantur, excepero) timidiore facti hominum oculos reformidant, &c. Neque vero mea istæ sunt, quæ disserui, sed sapientum pronunciata, ex quibus instar omnium esse nobis potest Quintilianus in istoc genere exercitatisimus Magister.

Inst. Or. l. I.

Ita ille: *Ante omnia*, inquit, *cui in publica celebritate*

te